

Arrest

nr. 225 357 van 29 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DOTREPPE
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 20 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 maart 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van onbepaalde nationaliteit (Palestijn) te zijn en geboren te zijn in 1995.

Op 25 september 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Uit het EURODAC-verslag blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 1 augustus 2017 te Spanje genomen werden.

Op 16 november 2018 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse instanties op grond van artikel 13.1 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Spanje met toepassing van artikel 25.2. de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 5 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die *ipso die* aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : B(...)

voornaam : I(...) K S

geboortedatum : (...)1995

geboorteplaats : Khan Younis

nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd. REDEN VAN DE BESLISSING : België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25.2 van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer B., verder de betrokkene, verklaart van Palestijnse herkomst te zijn en in Khan Younis, Gaza geboren te zijn. Hij woonde hier tot op het moment dat hij besloot om weg te vluchten uit zijn land. De betrokkene bood zich op 21.09.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 25.09.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn identiteitskaart neer met serienummer (...), afgegeven op 14.08.2011. Bijkomend legt de betrokkene ook een kopie van zijn paspoort neer met nummer (...), afgegeven door Ramallah op 18.02.2016 en geldig tot 17.02.2021. De betrokkene verklaart hierover dat zijn paspoort weggenomen werd door de smokkelaar en dat zijn originele identiteitskaart nog steeds in Gaza is. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 01.08.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Op 14.11.2018 werd betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader een persoonlijk onderhoud betreffende zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde hij op 18.05.2018 vertrokken te zijn vanuit Gaza, Palestina en hij stelde eerst naar Egypte te zijn gereisd. Hij verklaarde er 45 dagen verbleven te hebben alvorens tegen eind 06.2018 verder door te reizen naar Spanje via Mauritanië (3 dagen), Mali (3 dagen), Algerije (8 dagen) en Marokko (1 dag). De betrokkene verklaart hier om internationale bescherming verzocht te hebben. De betrokkene bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Melilla, Spanje maar ontkende dat hij om internationale bescherming verzocht. Hij verklaarde tevens dat zijn vingerafdrukken genomen werd toen hij er opgepakt werd. Verder verklaarde hij 45 dagen in Spanje te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar België via een route door Frankrijk. Hij stelde vervolgens op 20.09.2018 in België te zijn gearriveerd. Er dient echter opgemerkt te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door de betrokkene verklaarde reisroute doordat zijn vingerafdrukken reeds genomen werden in Spanje op 01.08.2017. Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud van 14.11.2018 houdt de betrokkene stevast aan dat hij zijn vingerafdrukken liet nemen in 2018 en niet in 2017.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat zijn broer en zus hier verblijven. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in

het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij bezwaar heeft tegen een overdracht aan Spanje omdat er veel racisme heerst tegen Arabieren, omdat de politie hem geslagen heeft en omdat het er heel slecht is om te leven.

Voorts is de betrokkene een ongehuwde en alleenstaande man. De betrokkene maakte naast een broer en een zus ook melding van twee ooms die momenteel in België verblijven. Mede omwille van zijn familiale situatie verzoekt de betrokkene middels een tussenkomst van zijn advocaat dd. 08.12.2018 dat de Belgische instanties zijn verzoek voor internationale bescherming in België zouden behandelen. Hieromtrent merken we verder op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende familieleden van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn familieleden bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

De advocaat van de betrokkene stelt via een tussenkomst dd. 04.12.2018 dat er sprake is van een grotere afhankelijkheid tussen zijn cliënt en zijn in België verblijvende broer en zus omdat hij heel hard rekt op hun morele steun. Er dient te worden opgemerkt dat deze vorm van afhankelijkheid niet bedoeld wordt. Een relatie van afhankelijkheid dient de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan te overstijgen en in die mate sterk te zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zijn zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende familieleden gezien het feit dat betrokkene verklaarde hen reeds een hele lange tijd niet gezien te hebben.

Middels dezelfde tussenkomst van zijn advocaat dd. 04.12.2018 verzoekt de betrokkene zijn verzoek te behandelen met toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Naast in België bestaande familiale banden voert de betrokkene aan dat het "systeem van internationale bescherming" in Spanje gekenmerkt wordt door systeemfouten. De huidige situatie van verzoekers in Spanje is volgens de betrokkene precair en de instanties kunnen de instroom van immigranten niet aan. Verder wijst de betrokkene op vertraging op het vlak van registratie en onderzoek van verzoeken en op de veroordeling van Spanje door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) vanwege schending van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM). Ten slotte verwijst hij naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak 'Tarakhel' (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) en oppert dat een overdracht aan Spanje zonder bijkomende garanties een inbreuk impliceert op artikel 3 van EVRM.

Op 16.11.2018 werd een verzoek voor de terugname van de betrokkene gericht aan de Spaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Spanje met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 01.12.2018 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 05.12.2018 werden de Spaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Spaanse instanties bevestigden op 13.12.2018 hun verantwoordelijkheid conform artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek voor internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaart in deze context dat er in Spanje veel racisme bestaat ten opzichte van Arabieren. De betrokkene voert echter geen elementen aan die de gegrondheid van deze bewering aannemelijk maken. Dat Arabieren in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de

betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Verder verklaart de betrokkene dat zijn vingerafdrukken in 2018 te Melilla genomen werden toen hij er opgepakt werd. Het feit dat betrokkene werd vastgehouden door de Spaanse autoriteiten na zijn aankomst in Spanje impliceert op zich dan ook geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast merken we op dat de Spaanse autoriteiten onafhankelijke beroepsinstanties kennen waarbij betrokkene steeds de mogelijkheid heeft of gehad heeft om in beroep te gaan indien hij van oordeel was dat hij onwettig werd vastgehouden door de Spaanse autoriteiten. De betrokkene verklaart tevens door de politie geslagen te zijn geweest in Spanje. Hieromtrent merken we ook op dat deze verklaringen door betrokkene niet verder geduid of gestaafd werden aan de hand van concrete of specifieke elementen en we merken ook op dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Spaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties desbetreffend. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat de Spaanse instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden indien hij er een beroep op zou hebben gedaan. Dit houdt eveneens in dat de Belgische overheid zich niet in de mogelijkheid bevindt om stappen te ondernemen hierin. Niettegenstaande betrokkene feiten aanhaalt die als zwaarwichtig beschouwd kunnen worden, betekent dit ons inziens niet dat betrokkene in geval van een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene ontkent ten stelligste internationale bescherming verzocht te hebben in Spanje. In dit verband merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor (1) Schrappen wat niet past. (2) De verantwoordelijke Staat vermelden. (3) Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website dofi.ibz.be, rubriek "Grenscontrole", rubriek "Informatie" en "LIJST LIDSTATEN EER/EU/SCHENGEN". (4) De overheden van de Staat waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden, vermelden. (5) De naam en de hoedanigheid van de overheid vermelden. internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat hij wel degelijk internationale bescherming vroeg in Spanje. De Spaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 16.11.2018 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

De betrokkene zal na overdracht een verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen in Spanje en gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties het beginsel van non-refoulement alsmede aan de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Spanje onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Wij wensen te verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, Laura Carrillo en Teresa De Gasperis,

"Asylum Information Database - Country Report - Spain", laatste update op 21.03.2018, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.¹⁵⁴ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58).

Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). We benadrukken dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld.

De betrokkene verwijst in de tussenkomst dd. 04.12.2018 naar de volgens hem slechte levensomstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ('Centro de estancia temporal para inmigrantes') in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ('Centro de Internamiento de Extranjeros'). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum zal terecht komen. De betrokkene verwijst in de tussenkomst dd. 04.12.2018 ook op een vertraging op het vlak van registratie. In het bovenstaande rapport wordt er bevestigd dat er sprake is van een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar we wensen op te merken dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). De betrokkene zal dus geen problemen ondervinden om zich tijdig te kunnen registreren in Spanje.

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en

onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Betreffende de opmerking dat een overdracht zonder individuele garanties een inbreuk op artikel 3 van het EVRM betekent merken we op dat het EHRM in haar uitspraak in de zaak 'Tarakhel v. Zwitserland' (29217/12) van 04.11.2014 en met verwijzing naar de zaak MSS tegen België en Griekenland van 21.01.2011 stelde dat verzoekers voor internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig hebben : ('In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection'). Het EHRM liet in deze zaak verder bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers voor internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. Toch wensen we op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. We wensen in dit geval te wijzen op de verschillen in context tussen Spanje en Italië en zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak en op de situatie in Spanje.

De betrokkene stelde last te hebben van spanningspijnen en van een gezwollen zenuw in de nek. We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkenen in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Spanje een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek voor internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013."

Op 10 april 2019 werd de verzoekende partij aan Spanje overgedragen.

Op 6 mei 2019 dient de verzoekende partij een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Zij stelt dat ze op 15 april 2019 het Rijk binnengekomen is.

Op 21 mei 2019 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Spaanse instanties op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

Op 27 mei 2019 verklaren de Spaanse overheden zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient ambtshalve te duiden dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij op basis van de bestreden beslissing aan Spanje werd overgedragen op 10 april 2019. Op 6 mei 2019 dient de verzoekende partij echter een nieuw verzoek om internationale bescherming in, daar zij op 15 april 2019 het Rijk binnengekomen is. Ten gevolge van het nieuwe verzoek om internationale bescherming dat de verzoekende partij op 6 mei 2019 ingediend heeft, werd een nieuw onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat gevoerd. Op 21 mei 2019 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Spaanse instanties op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Op 27 mei 2019 verklaren de Spaanse overheden zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Bijgevolg kan de verzoekende partij op basis van de bestreden beslissing niet meer aan Spanje overgedragen worden. De Raad is dan ook van oordeel dat het actueel belang ontbreekt *in casu*.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij meent nog echter wel belang te hebben bij de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf daar er op heden nog geen nieuwe beslissing genomen werd. De verwerende partij wijst in dit verband dat Spanje zich akkoord verklaard heeft met de terugname van de verzoekende partij op 27 mei 2019.

Het gegeven dat de verwerende partij op heden nog geen nieuwe beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. *In casu* kan de verzoekende partij niet meer op basis van de bestreden beslissing opnieuw aan Spanje overgedragen worden. De bestreden beslissing heeft volledige uitvoering gekregen. Door op 15 april 2019 opnieuw naar België terug te keren en op 6 mei 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben, dient het onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat opnieuw uitgevoerd te worden. Artikel 3.1 van de Dublin-III-Verordening bepaalt uitdrukkelijk dat: *“De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”* Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verwerende partij een nieuw onderzoek naar de verantwoordelijke lidstaat gevoerd heeft. Op 21 mei

2019 wordt immers een nieuw verzoek tot terugname gericht aan de Spaanse instanties op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Op 27 mei 2019 verklaren de Spaanse overheden zich akkoord met de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18.1.b van de Dublin-III-Verordening. Door de terugkeer van de verzoekende partij naar België bevindt de verzoekende partij zich niet in de situatie zoals beschreven in artikel 29.3 van de Dublin-III-Verordening.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS